

“A poesía existe desde moito antes do texto” — entrevista con Arancha Nogueira

Silvia Penas Estévez 12 de Abril de 2020

<https://editoraurutau.medium.com/a-poes%C3%ADa-existe-desde-moito-antes-do-texto-entrevista-con-arancha-nogueira-d21950468078>

A poesía é unha forma de ver o mundo?

Non estou certa, pero de selo, non é só iso. Penso que é unha forma de relacionármonos co mundo, que precede o mero acto de observalo (pensar en que é un xeito de ver o mundo é xa racionalizar ese acto, e estou convencida de que é algo que é anterior a iso e que tamén o transcende, que está antes e tamén despois). O que si sei, é que a poesía existe desde moito antes do texto, que en todo o proceso de interacción co mundo, de transformación, de impacto, de afecto, está a poesía.

Cando escribes pensas nunha lectora/lector imaxinaria/o? O que escribes vese afectado por iso?

Non, non adoito pensar en quen o vai ler, aínda que si hai unha intención (e penso que ninguén que escriba e publique pode negalo) de que iso se vaia ler. De todos xeitos, escribo desde min e desde o que sinto que paga a pena contar; a posteriori podo facer esa reflexión de se é máis ou menos universal, de se alguén se vai sentir identificadx... pero non o penso cando me lanzo a escribir.

Cres que hai un lectorado de poesía ou que se cumpre esa idea de que os poetas se len entre si unicamente?

Penso que hai un lectorado de poesía, fiel pero pequeno. Grande parte dese lectorado son poetas, si, pero non só. As novas canles de comunicación, a socialización da poesía en espazos como bares culturais ou salas de concertos e xéneros como a videopoesía ou a fusión de música e poesía, por exemplo, teñen feito moito por popularizar unha arte bastante restrinxida ao público xeral até hai ben pouco. Porén, non podo obviar que, como digo, é un lectorado pequeno. Son optimista porque penso que se está a facer moito por rachar os estereótipos de que a poesía é algo elitista, que só pode ler xente moi formada e versada no tema (nunca mellor dito), e iso pode levarnos a que ese lectorado se amplíe, aínda que haberá que velo co tempo.

Que opinas sobre as redes sociais como difusoras de arte, recitais etc.?

Opino que son unha marabillosa canle, como xa adiantaba na anterior resposta, e non só o opino, senón que milito activamente nesa idea. Emprego moitísimo as redes sociais para todo: para difundir a miña arte, a arte creada por outrxs, para descubrir, para inspirarme, para crear redes de apoio mutuo... Non creo que poidan substituílo todo, e salta á vista máis ca nunca agora que estamos confinadxs, pero si penso que permiten, por exemplo á poesía, saír do nicho, o cal me parece fundamental.

O teu poema aparece como algo súpeto, que golpea e sae dunha maneira explosiva e rápida ou é un proceso máis pausado e longo?

Ambas! O xermolo do poema adoita ser unha frase, unhas palabras, un verso ou varios... ou ben unha imaxe. Iso si “vén”, ás veces producto da reflexión ou doutras lecturas, e outras veces por si só. Mais, desde que aparece esa semente até que medra hai un proceso de traballo pasivo, e explícome: de permitir que iso descanse, pero ao mesmo tempo non deixar de telo na cabeza, ir apuntando o que se me ocorre, cavilar ao respecto diso... pode levar moito tempo, pero se algo aprendín logo de anos escribindo poesía é que esa pausa é necesaria e positiva para facer dunha obra algo máis que un arrouto.

Este libro, [*O único lugar onde ficar inmóbil*](#), en concreto como xurdiu? Onde ou en que dirías que ten o seu xermolo?

Este libro xorde dunha perda, dunha perda emocional a moitos niveis (comecei a escribilo aló polo 2014, aínda que non o rematei até o 2018). Esa perda emocional, que podemos identificar como unha perda amorosa pero tamén identitaria, leva a un proceso de reconstrución desde a ruína que me parece interesante. Aínda que é un libro cru, duro, reflexiona ao redor da idea de que fica de nós cando nos privan das cousas que pensamos que nos configuran; reflexiona tamén sobre as violencias que sofremos particularmente como mulleres, de como se naturalizan socialmente, de como as afrontamos e de se é posíbel erguerse despois de varar. Gosto desta idea porque non ten moralina, non hai un “tes que facer isto”, non é un manual de instrucións. Tamén por iso, por esa dúbida, creo que é unha lectura que pode axeitarse a estes tempos, aínda que para nada fose escrita con esa idea.

Cal é o teu verso favorito do libro (transcríbeo, por favor) ? Poderías explicar por que?

ti ou o teu recordo / estades partindo a auga como un kraken.

Hai algo violento na nostalxia, na forma en que aparece sen ser chamada, en que invoca ao imprevisíbel. Hai algo tamén fermoso, aleatorio, que nos exime do control, e onde se nos exime do control é onde realmente pasan cousas. Recordar é necesario, mesmo cando non desexamos recordar. Podemos velo moi claramente nunha situación como a actual. Que sería de nós sen os nosos recordos?

Como coñeciches a Editora Urutau?

Pois coñecín ao noso querido Wladimir Vaz, editor da Urutau na Galiza, vivindo en Ourense, de onde eu son. Sempre conto esta historia con moito agarimo porque foi absolutamente natural: nós coñecímonos en espazos moi independentes, recitando, nun ambiente especial no que se turraba por facer cousas culturais nunha cidade cada vez máis avellentada e despoboad; seguimos en contacto, e uns anos máis tarde entérome de que está a traballar na Urutau. Pregúntolle polo proxecto, seguimos falando, el pregúntame se teño algún texto... e de feito deume pulo para rematar este *o único lugar onde ficar inmóbil*, que tiña un pouco parado. E así

foi. Logo a familia Urutau foi medrando aquí na Galiza e a verdade é que é lindísimo ter estado aí para velo case desde os comezos da súa singradura no noso país.

Algunha observación que queiras engadir?

Espero que este confinamento resulte nun darnos conta como sociedade do imprescindíbel que é a cultura para a nosa supervivencia, para a nosa saúde mental. Estamos consumindo masivamente arte, cultura e entretemento para non volvernós tolxs. Ao saír, será o momento de blindala como nunca. Oxalá esa reflexión colectiva, oxalá.